

KÜLASKÄIK FILADELFIASSE

SELLE Perea jutlustamisretke kirjeldustes mainitakse küll alati Jeesuse ja apostlite külaskäike eri paikadesse, kus seitsekümmend oma tööd tegid, kuid tuleb arvestada, et reeglina olid temaga kaasas ainult kümme apostlit, sest vähemalt kaks jäeti tavaliselt Pellasse rahvahulki õpetama. Kui Jeesus valmistus edasi Filadelfiasse minema, pöördus Siimon Peetrus koos oma venna Andreasega Pella laagrisse tagasi, et sinna kogunenud hulki õpetada. Kui Meister lahkus Pella laagrist, et Perea ümbrust külastada, läks kolm- kuni viissada laagrilist tavaliselt temaga kaasa. Kui ta Filadelfiasse jõudis, saatis teda juba enam kui kuussada poolehoidjat.

² Viimasel jutlustamisreisil läbi Dekapolise polnud imesid juhtunud, ja kui jätta arvestamata kümne pidalitõbise tervendamine, polnud ka sellel Perea misjoniretkel seni imesid olnud. See oli periood, mil evangeeliumi kuulutati võimsalt, ilma imedeta ja enamasti Jeesuse või isegi mõne tema apostli isikliku juuresolekuta.

³ ¶ Jeesus ja kümme apostlit jõudsid Filadelfiasse kolmapäeval, 22. veebruaril, ning neljapäeval ja reedel puhkasid nad oma viimastest reisidest ja tööddest. Jaakobus rääkis tol reede õhtul sünagoogis ja järgmiseks õhtuks kutsuti kokku üldkogu. Nad röömustasid väga evangeeliumi edu üle Filadelfias ja lähedalasuvates külades. Taaveti sõnumitoojad tõid teateid taevariigi edasistest edust ka kõikjal Palestiinas, samuti häid uudiseid Aleksandriast ja Damaskusest.

1. HOMMIKUEINE VARISERIDEGA

¹ Filadelfias elas üks väga jõukas ja mõjukas variser, kes oli Abneri õpetused vastu võtnud ja kutsus Jeesuse sabbatihommikuks oma majja hommikueinele. Oli teada, et Jeesust võis sel ajal Filadelfiasse oodata, seepärast oli Jeruusalemmast ja mujalt saabunud suur hulk külalisi, nende hulgas ka palju varisere. Sellele Meistri auks korraldatud hommikueinele oli kutsutud umbes nelikümmend juhtivat tegelast ja mõned seadusetundjad.

² Kui Jeesus Abneriga kõneldes veel uksele seisis, kuna võõrustaja ise oli istet võtnud, tuli tuppa üks Jeruusalemma juhtivaid varisere, Suurkohtu liige, ja suundus harjunud kombel otse aukohale peremehe vasakul käel. Et see koht oli aga mõeldud Meistrile ja paremal käel pidi istuma Abner, viipas võõrustaja Jeruusalemma variserile, et see istuks nelja istme võrra vasakule, ning aukandja solvus väga, et ta aukohta endale ei saanud.

³ Peagi olid kõik istet võtnud ja tundsid röömu võimalusest omavahel vestelda, sest enamik kohalviibijatest olid Jeesuse jüngrid või suhtusid evangeeliumisse muidu sõbralikult. Seda, et Jeesus ei pidanud enne

sööma istumist kinni tseremoniaalse kätepesu nõudest, panid tähele ainult tema vaenlased. Abner pesi käsi söömist alustades, kuid mitte serveerimise ajal.

⁴ Enne eine lõppu sisenes tänavalt mees, kes oli kaua ühe kroonilise haiguse all kannatanud ja nüüd haigestunud vesitõppe. See mees oli uskuja ja Abneri kaaslaste olid ta hiljuti ristunud. Ta ei palunud Jeesust, et see ta terveks teeks, ent Meister teadis väga hästi, et haige mees oli tulnud hommikueinele lootusega pääseda läbi Jeesust ümbritsevast rahvahulgast ning kõita sel moel märksa tõenäolisemalt tema tähelepanu. Mees teadis, et tol ajal sooritati vähe imetegusid, kuid ta oli oma südames mõelnud, et tema suur häda võib Meistri kaastunde äratada. Ning ta ei eksinud, sest kui ta tuppa astus, nägid teda nii Jeesus kui ka võltsvaga variser Jeruusalemmast. Variser kiirustas väljendama oma meelepaha, et niisugusel inimesel oli lubatud tuppa tulla. Jeesus aga vaatas haiget meest ja naeratas nii heatahtlikult, et mees tuli lähemale ja istus põrandale. Kui eine hakkas lõppema, heitis Meister pilgu teistele külalistele ja vaadates seejärel tähendusrikkalt vesitõbist meest, ütles: „Mu sõbrad, Iisraeli õpetajad ja õpetatud seadusetundjad, tahaksin teile ühe küsimuse esitada: kas seadus lubab sabbatipäeval haigeid ja vaevatuid ravida või mitte?” Ent kohalviibijad tundsid Jeesust liigagi hästi, nad vaikusid ega vastanud tema küsimusele.

⁵ ¶ Siis läks Jeesus maas istuva haige mehe juurde, võttis tal käest kinni ja ütles: „Tõuse ja mine oma teed. Sa ei ole palunud end terveks ravida, aga ma tean su südamesoovi ja su hinge usku.” Enne kui mees ruumist lahkus, läks Jeesus oma kohale tagasi ja ütles lauasis-tujatele: „Minu Isa ei tee niisuguseid tegusid selleks, et teid taevariiki ahvatlema, vaid et ilmutada end neile, kes on juba taevariigis. Te näete, et Isale on omane just nii talitada, sest kes teist ei läheks sabbatipäeval kaevu kukkunud lemmiklooma kohe sealt välja tõmbama?” Kuna keegi talle ei vastanud ja võõrustaja toimunu selgelt heaks kiitis, tõusis Jeesus ja rääkis kõigile kohalviibijatele: „Mu vennad, kui teid pulma kutsutakse, ärge istuge aukohale, sest kutsutute seas võib olla mõni teist auväärsem inimene ja võõrustaja peab tulema teie juurde ning paluma teil oma koht teisele aukülalisele loovutada. Sel juhul peate häbi tundes istuma lauas alamale kohale. Kui teid pidusöögile kutsutakse, oleks tark peolaua äärde jõudes otsida üles kõige alam koht ja istuda sinna, et võõrustaja võiks üle külaliste vaadates teile öelda: „Mu sõber, miks istud sa vähimate kohal? Tule siia poole!” Nii tõstetakse see külaline teiste silmis ausse. Ärge unustage, et igauht, kes ennast ülen-dab, alandatakse, kuid seda, kes end tõeliselt alandab, ülendatakse. Seepärast, kui te korraldate lõuna- või õhtusöögi, ärge kutsuge alati ainult oma sõpru, vendi ja sugulasi või rikkaid naabreid, et nemad omakorda teid

enda pidusöögile võiksid kutsuda ja teile sellega tasuda. Pidusööki korraldades kutsuge vahel ka vaeseid, vigaseid ja pimedaid. Nii õnnistate te oma südant, sest teate hästi, et lombakad ja mannetud ei saa teile teie armastava hoolekande eest tasuda.”

2. MÕISTUJUTT SUUREST ÕHTUSÖÖMAAJAST

¹ Kui Jeesus variseri hommikueinelauas kõnelemise lõpetas, ütles üks kohalviibinud seadusetundjatest vaikust katkestada soovides mõtlematult: „Õnnis on see, kes sööb leiba jumalariigis” — mis oli tol ajal levinud ütlus. Selle peale rääkis Jeesus mõistujutu, mis läks südamesse isegi ta sõbralikule võõrustajale. Ta ütles:

² „Üks valitseja korraldas suure pidusöögi ja et ta oli palju külalisi kutsunud, tuli tal saata õhtusöömaaja kätte jõudes teenrid kutsututele ütleva: „Tulge, sest kõik on juba valmis”. Kuid need hakkasid kõik vabandusi esitama, nagu oleksid omavahel kokku leppinud. Esimene ütles: „Otsin just talu ja pean tingimata minema seda vaatama; ma palun sind, vabanda mind.” Teine ütles: „Otsin just viie ikke jaoks härgi ja pean minema neid vastu võtma, ma palun sind, vabanda mind.” Ja järgmine ütles: „Ma olen äsja naise võtnud ja seepärast ei saa tulla.” Ja teenrid läksid tagasi ning andsid kõik vabandused oma isandale edasi. Majaisand sai seda kuuldes väga vihaseks ja ütles oma teenrite poole pöördudes: „Olen selle peolaua ette valmistanud; nuumloomad on tapetud ja kõik minu külaliste jaoks valmis seatud, aga nemad on mu kutse tagasi lükanud; igaüks hoolib vaid oma maadest ja kaupadest ega pea lugu isegi mu teenritest, kes neid minu peole kutsuvad. Minge siis ruttu linnatänavatele, välja maanteedele ja kõrvalteedele, ning tooge siia vaeseid ja tõrjutuid, pimedaid ja lombakaid, et peol oleks külalisi.” Ja teenrid tegidki, nagu isand oli käskinud, ning ikka veel oli külalistele vabu kohti. Siis ütles isand teenritele: „Minge nüüd teedele ja küladesse ning sundige sealseid inimesi siia tulema, et mu maja saaks rahvast täis. Ma kuulutan teile, et ükski neist, keda oli algselt kutsutud, ei saa minu pidusööki maitsta.” Teenrid tegidki, nagu isand oli käskinud, ja maja sai rahvast täis.”

³ ¶ Neid sõnu kuuldes lahkusid kohalviibijad igaüks oma koju. Vähemalt üks tol hommikul kohal olnud pilklikest variseridest sai mõistujutu tähendusest aru, sest ta laskis end samal päeval ristida ja tunnistas avalikult oma usku taevariigi evangeeliumisse. Abner pidas samal õhtul uskujate üldkogu ees selle mõistujutu kohta jutluse.

⁴ Järgmisel päeval pühendusid kõik apostlid filosoofilistele arutlustele, püüdes tõlgendada seda mõistujuttu suurest õhtusöömaajast. Jeesus kuulas küll huviga kõiki neid erinevaid tõlgendusi, kuid keeldus vankumatult aitamast neil mõistujuttu paremini mõista.

Ta ütles ainult: „Leidku igaüks enda jaoks ja oma hinges selle tähendus.”

3. JÕUETUSEVAIMUGA NAINE

¹ Abner oli korraldanud Meistrile võimaluse õpetada tol sabatipäeval sünagoogis; see oli esimene kord, mil Jeesus esines sünagoogis pärast seda, kui kõik sünagoogid olid Suurkohtu korraldusega ta õpetustele suletud. Teenistuse lõppedes langes Jeesuse pilk tema ees seisvale vanale naisele, kellel oli rõhutatud ilme ja kes oli väga kõveraks vajunud. Seda naist oli kaua vallanud hirm ja kogu rõõm oli tema elust kadunud. Kui Jeesus kantslist alla astus, läks ta selle kooldu vajunud naise juurde, puudutas teda õlast ja ütles: „Naine, kui sa vaid usuksid, vabaneksid sa täielikult oma jõuetusevaimust.” Ning naine, kes oli olnud küürus ja hirmust rõhutatud juba enam kui kaheksateist aastat, uskus Meistri sõnu ja ajas end usu abil kohe sirgeks. Kui naine nägi, et tema keha on jälle sirge, hakkas ta valju häälega Jumalat kiitma.

² Hoolimata sellest, et selle naise haigus tulenes täielikult tema meelest, sest ta keha oli kooldu vajunud rõhutatud meele tõttu, arvasid inimesed, et Jeesus oli ravinud ta terveks tõelisest füüsilisest hädast. Filadelfia sünagoogi kogudus suhtus Jeesuse õpetustesse küll sõbralikult, kuid sünagoogi ülemaks oli ebasõbralik variser. Ta jagas koguduse arvamust, et Jeesus oli ravinud naise terveks füüsilisest vaevusest, ning nõrдинud, et Jeesus oli sõندانud seda teha sabatipäeval, tõusis ta koguduse ees püsti ja ütles: „Kas inimestel pole mitte kõigi tööde tegemiseks kuus päeva? Seepärast tulge neil tööpäevadel ja laske end ravidada, aga mitte sabatipäeval.”

³ Kui ebasõbralik ülem oli seda lausunud, pöördus Jeesus kantslisse tagasi ja küsis: „Milleks silmakirjatseada? Eks igaüks teie seast vabasta oma härja sabatipäeval söimest ja vii ta jooma? Kui see tegevus on sabatipäeval lubatud, kas ei tohi siis ka seda naist, Aabrahami tüdart, keda kuri on kaheksateist aastat maadligi surunud, kütkeist vabastada ja viia vabadusest ning eluvestest osa saama kas või sabatipäeval?” Ning kui naine jätkas Jumala ülistamist, jäi kritiseerija häbisse ja kogudus rõõmustas koos naiselega, et ta oli terveks tehtud.

⁴ Sünagoogi ülem tagandati ametist Jeesuse avaliku kritiseerimise pärast tol sabatipäeval ja tema asemele seati üks Jeesuse pooldaja.

⁵ ¶ Jeesus vabastas sageli hirmu ohvreid nende jõuetusevaimust, meele rõhutusest ja hirmu köidikuist. Ent inimesed pidasid kõiki niisuguseid haigusi füüsilisteks hädadeks või nende all kannatajaid kurjast vaimust vaevatuteks.

⁶ ¶ Jeesus õpetas pühapäeval jälle sünagoogis ja Abner ristas paljud sama päeva lõuna ajal linnast lõuna pool voolavas jões. Järgmisel päeval kavatses Jeesus koos kümne apostliga Pella laagrisse tagasi pöörduda, kuid saabus üks Taaveti sõnumitooja, kes tõi Jeesusele

pakilise sõnumi tema sõpradelt Jeruusalemma lähedalt Betaaniast.

4. TEADE BETAANIAST

¹ Pühapäeva, 26. veebruari hilisõhtul saabus Filadelfiasse kuller Betaaniast teatega Martalt ja Maarjalt: „Issand, see, keda sa armastad, on väga haige.” Sõnum jõudis Jeesuseni õhtuse nõupidamise lõpus, kui ta parajasti apostlitele head ööd soovis. Algul ei vastanud Jeesus midagi. Selle iseäraliku viivituse ajal näis ta suhtlevat taas kellegagi endast väljaspool ja eemal. Siis vaatas ta taas üles ning ütles apostlite kuuldes sõnumitoojale: „See haigus ei too tegelikult surma. Ärge kõhelge kasutamast seda Jumala ülistamiseks ja Poja ülendamiseks.”

² ¶ Jeesus armastas Martat, Maarjat ja nende venda Laatsarust väga: ta armastas neid tulise kiindumusega. Tema esimene, inimlik mõte oli neile kohe appi minna, kuid tema ühendatud meelde tuli veel üks idee. Ta oli peaaegu loobunud lootmast, et juutide juhid Jeruusalemmas kunagi taevariigi vastu võtavad, kuid ta armastas oma rahvast endiselt ja nüüd tekkis ta peas plaan anda Jeruusalemma kirjatundjatele ja variseridele veel üks võimalus tema õpetused vastu võtta. Ta otsustas teha — kui Isa nõustub — sellest viimasest üleskutsest Jeruusalemmale kogu oma maise elujärgu väliselt kõige sügavama ja hämmastavama etteaste. Juudid olid klammerdunud imettegeva vabastaja idee külge. Ja ehkki ta oli keeldunud laskumast aineliste imede kordasaatmiseni ja poliitilise võimu ilmaliku ilmutamiseni, palus ta nüüd Isalt luba avaldada oma seniilmutamata meelevalda elu ja surma üle.

³ ¶ Juudid tavatsesid matta oma surnud nende lahkumispäeval, see oli nii soojas kliimas vajalik teguviis. Sageli juhtus, et nad panid hauda inimese, kes oli vaid koomas, nii et inimene tuli teisel või isegi kolmandal päeval hauast välja. Ent juudid uskusid, et ehkki vaim või hing võib kaheks või kolmeks päevaks keha juurde jääda, ei ole seda seal enam pärast kolmandat päeva; et neljandaks päevaks on kõdunemine juba üsna kaugele jõudnud ning et pärast selle aja möödumist ei pöördu keegi hauast tagasi. Seepärast jäi Jeesus veel kaheks terveks päevaks Filadelfiasse, enne kui valmistus Betaaniasse minema.

⁴ ¶ Kolmapäeva varahommikul ütleski ta oma apostlitele: „Valmistugem kohe jälle Juudamaale minema.” Ja kui apostlid kuulsid Meistrit seda ütlemas, läksid nad veidikeseks ajaks eemale omavahel nõu pidama. Jaakobus võttis koosoleku juhtimise enda peale ja nad kõik nõustusid, et oleks suur rumalus lasta Jeesusel jälle Juudamaale minna, ning nad tulid tagasi ja teatasid talle oma üksmeelse otsuse. Jaakobus ütles: „Meister, sa käisid mõne nädala eest Jeruusalemmas ja sealsed juhid tahtsid sind tappa, rahvas aga kividega pilduda. Sa andsid tookord neile inimestele võimaluse

tõde vastu võtta, me ei luba sul jälle Juudamaale minna.”

⁵ Siis ütles Jeesus: „Kas te ei saa aru, et päevas on kaksteist tundi, mille jooksul võib ohutult tööd teha? Kui inimene kõnnib päeval, ei komista ta nii palju, sest on valge. Kui inimene kõnnib öösel, võib ta pimedas komistada. Kuni mu päev veel kestab, ei karda ma Juudamaale minna. Ma tahan nende juutide jaoks veel ühe vägeva teo teha: anda neile veel ühe võimaluse uskuda — kas või nende endi tingimustel — Isa vägevuse ja Poja armastuse välist auhiilgust ning nähtavat avaldumist. Ning pealegi, kas te ei saa siis aru, et meie sõber Laatsarus on uinunud ja ma tahan minna teda sellest unest äratama!”

⁶ Siis ütles üks apostlitest: „Meister, kui Laatsarus on uinunud, siis toibub ta seda kindlamini.” Juudid tavatsesid tol ajal rääkida surmast kui ühest une vormist, aga apostlid polnud aru saanud, et Jeesus oli mõelnud Laatsaruse siit ilmast lahkumist, ning Meister ütles nüüd otsesõnu: „Laatsarus on surnud. Ja mul on teie pärast hea meel, et mind seal ei olnud, sest isegi kui see teisi ei päästa, saate teie veel ühe põhjuse minusse uskuda; see, mille tunnistajateks te nüüd saate, annab teile kõigile jõudu valmistuda päevaks, mil ma teie juurest lahkun ja Isa juurde lähen.”

⁷ Kui nad ei suutnud teda veenda, et ta hoiduks Juudamaale minemast, ja kui mõned apostlid ei tahtnud isegi temaga kaasa minna, pöördus Toomas oma kaaslaste poole järgmiste sõnadega: „Me oleme Meistrile rääkinud oma kartustest, kuid ta on kindlalt otsustanud Betaaniasse minna. Olen nõus, et see tähendab lõppu; nad tapavad ta kindlasti. Aga kui Meister on selle tee valinud, täitkem vapralt oma kohust: mingem ka meie, et võiksime koos temaga surra.” Ja nii oli see alati: kaalutletud ja vankumatut julgust nõudvates küsimustes oli Toomas ikka kaheteistkümne apostli peamine tugi.

5. TEEL BETAANIASSE

¹ Teel Juudamaale järgnes Jeesusele peaaegu viiekümnest sõbrast ja vaenlasest koosnev rühm. Kolmapäeva lõuna ajal kõneles ta apostlitele ja sellele poolehoidjate rühmale pääsemise tingimustest ja selle õppetunni lõpus rääkis neile mõistujutu variserist ja tõlnerist (maksukogujast). Jeesus ütles: „Te teate, et Isa kingib inimlastele päästmise ning see päästmine kingitakse vabalt kõigile, kellel on piisavalt usku, et võtta vastu pojaseisus jumalikus peres. Inimene ei saa seda päästmist millegagi ära teenida. Ennastõigustavate tegudega ei saa Jumala soosingut osta ja rohke avalik palvetamine ei leevenda elava usu puudumist südames. Välise teenimisega võib küll petta inimesi, aga Jumal vaatab teie hinge. Heaks näiteks selle jutu kohta on kaks meest, kes läksid templisse palvetama — üks neist oli

variser ja teine tõlner. Variser seisis ja palvetas omaette: „Oo, Jumal, tänan sind, et ma pole niisugune nagu teised, liigkasuvõtjad, harimatud, ebaõiglased, abielurikkujad või isegi nagu see tõlner. Ma paastun kaks korda nädalas; maksan kümnist kõigelt, mis ma saan.” Ent eemal seisev tõlner ei tõstnud isegi oma silmi taeva poole, vaid lõi endale vastu rindu, öeldes: „Jumal, ole minu, patuse vastu armuline.” Ma ütlen teile, et tõlner läks koju Jumala heakskiiduga, variser aga mitte, sest igäüht, kes ennast ülendab, alandatakse, aga seda, kes ennast alandab, ülendatakse.”

² ¶ Tol õhtul Jeerikos püüdsid ebasõbralikud variserid Meistrit lõksu püüda, meelitades teda arutlema abielu ja lahutuse üle, nagu seda tegid kord nende kaaslased Galileas, kuid Jeesus vältis oskuslikult nende püüdeid panna teda lahutusseadustele vastu vaidlema. Nii nagu tõlner ja variser olid näited heast ja halvast usust, nii olid nende lahutustavades juutide seadustiku paremad abieluseadused vastuolus Moosese lahutussäete variserlike tõlgenduste häbiväärse lõtvusega. Variser hindas ennast madalaimaga võrreldes, tõlner võrdles end kõrgeima ideaaliga. Variserile oli pühendumine viis soodustada võltsvaga tegevusetust ja veenda end vaimses võltsturvalisuses; tõlneril aitas pühendumine liigutada hinge, et see mõistaks vajadust kahetseda, pihtida ja võtta usuga vastu armulik andestus. Variser otsis õiglust, tõlner otsis halastust. Universumiseadus on: paluge, ja teile antakse; otsige, ja te leiate.

³ Ehkki Jeesus ei lasknud end tõmmata variseridega vaidlusse lahutuse üle, esitas ta oma õpetuses positiivse nägemuse abielu kõrgeimatest ideaalidest. Ta ülistas abielu kui kõige ideaalsemat ja kõrgemat kõigist inimesuhetest. Samuti andis ta mõista, et Jeruusalemma juutide lõdvad ja ebaõiglased lahutustavad on talle sügavalt vastumeelsed, sest tol ajal lubati mehel end oma naisest lahutada väga tühistel põhjustel, näiteks juhul, kui naine oli kehv kokk või ei osanud korralikult maja pidada; samuti sel lihtsal põhjusel, et mees oli armunud ilusamasse naisesse.

⁴ Variserid olid läinud oma õpetustes isegi nii kaugemale, et nimetasid nii lihtsat lahutust juudi rahvale, eriti variseridele võimaldatud erikorraks. Niisiis, ehkki Jeesus keeldus abielu ja lahutuse küsimustes oma arvamust avaldamast, mõistis ta väga kibedalt hukka abielusuhte nii häbiväärse mõnitamise ja juhtis tähelepanu selle ebaõiglusele naiste ja laste suhtes. Ta ei kiitnud heaks ühtki lahutustava, mis andis mehele naise suhtes mingeid eeliseid. Meister toetas vaid neid õpetusi, milles naised loeti meestega võrdselt.

⁵ Ehkki Jeesus ei andnud abielu ja lahutuse kohta uusi korraldusi, käskis ta juutidel elada omaenda seaduste ja kõrgemate õpetuste kohaselt. Püüdes nende ühiskonnas väljakujunenud tavadid parandada, tugines ta pidevalt pühakirjadele. Toetades küll niiviisi kõrgeid ja ideaalseid arusaamu abielust, vältis Jeesus oskuslikult küsimuste esitajatega vaidlusse sattu-

mist ühiskondlike tavade üle, mida esindasid kas nende kirjapandud seadused või kõrgelt hinnatud lahutusõigused.

⁶ Apostlil oli väga raske mõista Meistri vastumeelset esitada kindlaid väiteid teaduslike, ühiskondlike, majanduslike ja poliitiliste probleemide kohta. Nad ei saanud täielikult aru, et tema maine missioon oli suunatud ainult vaimsete ja usutõdede ilmutamisele.

⁷ Kui Jeesus oli kõnelnud abielust ja lahutusest, esitasid apostlid talle õhtul hiljem omavahel rohkesti täiendavaid küsimusi ja tema vastused neile küsimustele vabastasid nende meeled paljudest väärarvamusetest. Selle nõupidamise lõpus ütles Jeesus: „Abielu on auväärne ja seda peaksid soovima kõik inimesed. Asjaolu, et Inimese Poeg oma maist missiooni üksi sooritab, ei kahanda mitte mingil juhul abielu soovitatavust. See, et mina nii talitan, on Isa tahe, kuid seesama Isa on käskinud luua mees- ja naissoo ning on jumalik tahe, et mehed ja naised leiaksid oma kõrgeima teenimise ja sellest tulenevad rõõmud kodu rajamises laste vastuvõtmiseks ja koolitamiseks, ning nende laste loomisel teevad nende vanemad koostööd taeva ja maa Loojatega. Seepärast peab mees jätma oma isa ja ema ning hoidma oma naise poole ja nendest kahest saaks nagu üks.”

⁸ Sel viisil vabastas Jeesus apostlite meeled paljudest abieluküsimustega seotud muredest ja selgitas paljusid lahutust puudutavaid arusaamatusi. Samal ajal ülendas ta väga palju nende ideaale sotsiaalsest liidust ja suurendas nende austust naiste, laste ja kodu vastu.

6. VÄIKESTE LASTE ÕNNISTAMINE

¹ Tol õhtul levis Jeesuse sõnum abielu ja laste õnnistatuse kohta üle kogu Jeeriko, nii et järgmisel päeval tulid varakult enne seda, kui Jeesus ja apostlid hakkasid lahkumiseks ettevalmistusi tegema, juba enne hommikueine aega, kümned emad Jeesuse juurde, lapsed süles ja käekõrval, ning soovisid, et ta väikseksi õnnistaks. Kui apostlid läksid välja seda lastega emade kogunemist vaatama, püüdsid nad neid ära saata, kuid naised keeldusid lahkumast, enne kui Meister käed nende laste peale paneb ja neid õnnistab. Ning kui apostlid hakkasid emasid valjusti noomima, tuli Jeesus kära kuuldes välja ja pahandas nendega, öeldes: „Laske väikestel lastel minu juurde tulla; ärge keelake neid, sest nende päralt on taevariik. Tõesti, tõesti, ma ütlen teile, kes ei võta jumalariiki vastu väikese lapsena, saab vaevalt küll seal täieliku vaimse meheeni jõuda.”

² Kui Jeesus oli apostlitega kõnelnud, võttis ta kõik lapsed vastu, pannes käed nende peale ja rääkides samal ajal julgustavalt ja lootustandvalt nende emadega.

³ ¶ Jeesus rääkis tihti oma apostlitega taeva eluaseilmadest ja õpetas, et edasiliikuvad jumalalapsed peavad seal vaimsel üles kasvama, nii nagu lapsed selles maailmas füüsiliselt suureks kasvavad. Sageli on nii, et see, mis on püha, paistab pealtnäha argise asjana,

ning samamoodi juhtus tollelgi päeval, mil neil lastel ja nende emadel polnud üldse aimu, et kõike toimuvat pealt vaatavad Neadoni intellektiolenid näevad Jeeriko lapsi mängimas universumi Loojaga.

⁴ ¶ Jeesuse õpetus parandas naise seisundit Palestiinas üsna palju, ja see oleks olnud nii kogu maailmas, kui tema poolehoidjad poleks sellest, mida ta nii suure vaevaga õpetanud oli, sedavõrd kaugemale kaldunud.

⁵ ¶ Jeerikos rõhutas Jeesus oma apostlitele seoses aruteluga lastele jumaliku palveldamise harjumuste varase õpetamise üle ka ilu suurt väärtust palveldamisvajadust tekitava mõjurina, eriti laste puhul. Meister õpetas juhtnööride ja näidete varal, et Loojat on kõige parem palveldada looduslikus keskkonnas. Ta eelistas suhelda taevase Isaga puude ja alamate loodud-olendite seas. Ta mõtiskles rõõmuga Isa üle, vaadeldes Loojate-Poegade tähemaailmu.

⁶ Kui Jumalat ei ole võimalik palveldada looduslikes palvelates, peaksid inimesed püüdma igati leida selleks kauneid hooneid, võluvalt lihtsaid ja kunstipäraselt kaunistatud pühamuid, et intellektuaalsel lähenedes vaimsele suhtlemisele Jumalaga võiksid ärgata kõrgeimad inimlikud emotsioonid. Tõde, ilu ja pühadus aitavad tõelisele palveldamisele võimsalt ja tõhusalt kaasa. Vaimset ühendust ei edenda aga pelgalt massiivsed ja ülepakutud kaunistused, mis on loodud inimese keerulise ja suurustleva kunsti abil. Ilu on kõige religioossem siis, kui see on nii lihtne ja looduslik kui võimalik. Kahju, et väikesed lapsed tutvuvad avaliku palveldamisega esmakordselt külmades ja kõledates ruumides, milles on nii vähe võluvat ilu, rõõmsameelstust ja innustavat pühadust! Lapsele tuleks tutvustada palveldamist looduses ja nad peaksid alles hiljem oma vanematega kaasa minema avalikesse religioossetesse kogunemispaiadesse, mis on aineliselt vähemalt sama võluvad ja kunstipäraselt kaunid kui kodu, kus ta iga päev elab.

7. VESTLUS INGLITEST

¹ Kui nad mägedest üles Jeerikost Betaaniasse rändasid, kõndis Naatanael suurema osa teest Jeesuse kõrval ja arutelu laste seosest taevariigiga viis kaudselt inglite hoolekande käsitlemisele. Naatanael küsis Meistrilt lõpuks: „Kui ülempreester on saduser ja saduserid ei usu inglitesse, mida pean ma siis inimestele taevastest hoolekandjatest õpetama?” Siis ütles Jeesus muu hulgas:

² ¶ „Ingliväed on loodud-olendite eraldi klass; nad on täiesti erinevad surelike ainelisest loodud-olendite klassist ja moodustavad universumi intellektiolenid eraldi rühma. Inglid ei kuulu sellesse loodud-olendite

rühma, mida pühakirjas „Jumala Poegadeks” nimetatakse; nad pole ka surelike inimeste ülendatud vaimud, kes on asunud liikuma edasi kõrgetes eluasemeilmades. Inglid on sellistena loodud ega paljune. Inglivägedel on inimsooga vaid vaimne sugulus. Kui inimene teel Paradiisi-Isa juurde edasi liigub, läbib ta seisundi, mis on inglite omaga sarnane, kuid surelik inimene ei saa kunagi ingliks.

³ Inglid ei sure kunagi, nagu sureb inimene. Inglid on surematud, kui nad just ei tee pattu, nagu juhtus mõnega seoses Luciferi pettustega. Inglid on taeva vaimsed teenijad ning nad pole ei kõiketeadvad ega kõikvõimsad. Ent kõik ustavad inglid on tõeliselt pühad ja pühad.

⁴ Kas te siis ei mäleta, ma olen teile kunagi varem öelnud, et kui teie vaimusilmi võitaks, näeksite te taevast avanemas ning Jumala ingleid tõusmas ja laskumas? Inglite hoolekande kaudu võivad maailmad omavahel sidet pidada, sest kas ma pole teile korduvalt öelnud, et mul on ka teisi lambaid, mis pole sellest karjast? Ja need inglid ei ole mitte vaimumaailma nuhid, kes teid jälgivad ja siis Isale teie südame mõtteist ja keha tegudest ette kannavad. Isal pole niisugust teenistust vaja, sest teie sisimas elab tema enda vaim. Ent need inglivaimud tegutsevad selle nimel, et üks osa taevast loodust teaks teiste, kaugete universumiosade tegemistest. Ning paljud inglid saadetakse Isa ja Poegade universumite valitsuses tegutsedes inimrasse teenima. Kui ma õpetasin teile, et paljud neist seeravitest on hoolekandevaimud, ei rääkinud ma ei kujundlikult ega poeetiliselt. Ja kõik see on tõsi, hoolimata sellest, et teil on neist asjust raske aru saada.

⁵ Paljud inglid tegelevad inimeste päästmisega, sest kas ma pole teile rääkinud, kui rõõmsad on seeravid, kui mõni hing otsustab loobuda patust ja hakata Jumalat otsima? Ma rääkisin teile ka rõõmust, mida taeva inglid tunnevad iga patustaja juures, kes kahetseb, ning viitasin sellele, et on olemas teisi, kõrgemaid taevaolendite klasse, kes samuti hoolitsevad surelike inimeste vaimse heaolu ja jumaliku edenemise eest.

⁶ Ingleid huvitab väga ka see, mil viisil inimese vaim vabaneb liha kestast ja hing juhatakse taevasse eluasemeilmadesse. Inglid on inimhinge kindlad taevased teejuhid sel määramatul ajal, mis lahutab keha surma uuest elust vaimu asupaikades.”

⁷ ¶ Ta oleks Naatanaeliga veelgi inglite hoolekandest rääkinud, kuid tema jutu katkestas Marta lähenedes, kellele sõbrad, kes olid teda näinud idapoolsetest mägedest üles tulemas, olid teatanud Meistri lähenedemisest Betaaniale. Ja naine kiirustas nüüd teda tervitama.